

Adaletin mülkü ya da mülkün adaleti!

Saray iktidarının yeni Adalet Bakanı Akın Gürlek yeniden gündemde. Görüldüğü kadarıyla, AKP'nin yargı terörüne sunduğu hizmetlerin karşılığını yalnızca başsavcılıktan bakanlığa uzanan kariyer basamaklarını hızla tırmanarak almamış; aynı zamanda "adalet mülkün temelidir" sözünü kendince yorumlayarak, bu süreçte daireler ve araziler edinmeyi de ihmal etmemiş.

Özgür Özel'in açıklamalarıyla gündeme gelen mal varlığı tartışmaları karşısında sergilenen o yarım ağızlı inkâr tutumu ve tapu kayıtlarını sorgulayan memurların gözaltına alınıp tutuklanması, iddiaların doğruluğunu adeta teyit eder nitelikte.

Yüz milyonlarca liralık gayrimenkul sahibi olmak ve bunun "savcı

maaşıyla" açıklanamayacak olması, burjuva hukukunu bile yerlerde sürdürenlerin sistemi kendi çıkarları için nasıl kullandığının yeni bir göstergesinden başka bir şey değil. Anlaşılan o ki, Akın Gürlek için atandığı koltuklar, aynı zamanda "mülk edinmenin" de vesilesine dönüşmüş.

Mahkeme duvarlarını süsleyen "Adalet mülkün temelidir" sözünün sonradan makyajlanarak "adalet devletin temelidir" şeklinde sunulmasına aldanmamak gerek. Nihayetinde bu düzende devlet, esas olarak mülk sahibinin koruyucusudur.

Saray iktidarının burjuva hukukunu istediği gibi eğip büktüğü, onu toplumun tepesinde bir sopa olarak kullandığı zaten bir sır değil. Geric

ve kirli çıkarlarını hayata geçirmek için, mevcut yasal çerçeveyi dahi çoğu zaman aşılması gereken bir engel olarak görüyorlar. Akın Gürlek gibiler ise bu sınırları aşmanın kullanışlı aparatları olarak elbette ödüllendirilecek.

İsmarlama davaların savcısı olarak ünlene, kariyer basamaklarını "iş kılıfına uydurma" becerisiyle hızla tırmanan eski başsavcının bugün Adalet Bakanı koltuğunda otururken aynı zamanda bir "emlak zengini"ne dönüşmüş olması, bu düzenin nasıl işlediğini anlatmaya fazlasıyla yeter.

Mülke ve zenginliğe göre adalet dağıtan bir düzenin ona sadakatle hizmet edenleri zenginlikle ödüllendirilmesi de bu düzenin işleyişinin en "doğal" sonucudur.

Tutmayın Süleyman Soylu'yu...

Geçtiğimiz günlerde eski İçişleri Bakanı Süleyman Soylu Ortadoğu'da süren savaşa dair yaptığı açıklamayla gündeme geldi:

"İsrail'e sadece Trabzonlular yeter" dedi ve ekledi: "Hatay'dan İsrail sadece beş saat mesafede. Müslümanlara yaptığı zulmün bir benzerini bize yapmaya kalkarsa; 300-400 bin şehit veririz ama Allah'ın izniyle İsrail diye bir memleket kalmaz."

Ülkede burjuva siyaseti ve propagandası içi boş söylemler, vaatler ve desteksiz yalanlar üzerine kuruludur. Saray rejimi bu gerçeği çok daha ileriye taşımış, yalan ve çarpıtmanın yanı sıra popülist söylemleri arşa çıkartmıştır. Siyasal yaşamı ve söylemleri çıkar nerede ise ona göre şekillendiren Süleyman Soylu da bunu hayata geçirenler arasında. Süleyman Soylu "görevden affını" istediği günden bugüne ara ara yaptığı ölçsüz çıkışlar, patavatsız açıklamalar ile kendini hatırlatıyor. Saray iktidarının iç dengelerinin bir ürünü olarak kenara itilmesini henüz sindirebilmiş değil. Arkada kimlerle ne tür işler çevirdiği pek kamuoyuna yansımıyor. Muhtemelen ekonomik ve siyasi rant için gecesini gündüzüne katıyor, servet biriktiriyor,

yasal ya da yasadışı hünerlerini sergileyerek fatura kesiyordu. Bir de olur olmadık yerde dünya siyasetine, emperyalist-siyonist güçlere kendince "ayar vermeye", içi kof kabadayılık ile hitap ettiği kitleyi avutmaya çalışıyordu. Son örnekte yaptığı gibi...

Emperyalist-siyonist projelerin bir parçası olan, efendinin sözünden çıkamayan iktidarın bir milletvekili olarak söylüyor bunları. Filistin'de soykırım yaşanırken ticari faaliyetlerini sürdüren, son İran savaşı vesilesiyle Körfez şeyleriyle birlikte siyonistleri destekleyen açıklamaların altına imza atan bir iktidarın vekili olduğunu unutarak konuşuyor. İsrail'e istihbarat sağlayan NATO radarlarına ev sahipliği yapan, emperyalist-siyonist saldırganlığın arkasına

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0077 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Nisan 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneyoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

hızalanan bir ülkenin milletvekili olarak İsrail'i tehdit ediyor. Emperyalist-siyonistlerin gözü dönmüş saldırganlığına çıkıp tek kelime edemeyen, üç maymunu oynayan, hatta Trump'ın son açıklamalarına göre ABD'nin tam istediği gibi davranan AKP-MHP gericiliğinin bu aparatı, kahvehane köşelerinde boş propaganda ile fırtına kopartıyor. Öyle ki yüksek perdeden konuşunca ikna gücünün daha yüksek olacağını düşünüyor. "300-400 bin şehit" veririz söylemi ise pervasızlığını gösteriyor. Saray eşrafının eşi, dostu, akrabası askere gitmediğine göre, Soylu'nun "şehitlik" mertebesi için uygun gördüğü kişiler yine işçi ve emekçi çocukları olsa gerek. İsrail orada duruyor... Tutmayın Soylugiller'i, beş saatte İsrail'e girsinler!

Gazeteci İsmail Arı neden tutuklandı?

Sınır Tanımayan Gazetecilerin 2025 yılı Dünya Basın Özgürlüğü Endeksi'nde Türkiye, basın özgürlüğünde 180 ülke arasında 159. sırada. Tek adam rejimi baskı ve zorbalıkla ayakta kalmaya çalışırken, en çok saldırdığı alanlardan bir tanesi de düşünce ve ifade özgürlüğü oluyor. İktidarın ve sermayenin rant ve talan politikalarını, yolsuzluklarını açığa çıkartan, tarikat ve cemaatlerin kirli yüzünü haber yapan gazeteciler ve yayın organları sistematik olarak saldırıya uğruyor. Bu saldırının son muhataplarından birisi de BirGün muhabiri İsmail Arı oldu.

İsmail Arı, tarikatlardaki taciz olaylarını ve yolsuzlukları haber yapan, 6 Şubat depreminde Kızılay'ın çadır sattığını haberleştiren bir gazeteci. Arı, geçtiğimiz günlerde Zeytinburnu sahilinde cansız bedenleri bulunan Fatma Nur Çelik ve kızı Hifa'nın bir vakıf içerisinde yaşadıkları istismar ve şiddet olaylarını da ısrarlı bir şekilde haberleştirip gündeme taşımış, yetkililere harekete geçmeleri için çağrıda bulunmuştu. İsmail Arı işte bu ve bunun gibi haberleri yaptığı için çeteler tarafından tehditlerle uğradı, defalarca hakkında davalar açıldı. Son olarak da Dezenformasyonla Mücadele Merkezi'nin dezenformasyon yalanlama metni dayanak yapılarak tutuklandı.

Dezenformasyon Yasası ile İsmail Arı gibi pek çok gazeteci hakkında

davalar açıldı, pek çok gazeteci tutuklandı. Dezenformasyon Yasası 2021'de bizzat Erdoğan tarafından, sosyal medya alanının "terör ve güvenlik meselesi" haline geldiği iddiasıyla gündeme getirilmiş, 2022 yılında ise Resmî Gazete'de yayınlanmıştı. Bu yasa, "Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma" adı altında adeta ilerici-devrimci basının ve gazetecilerin üzerinde iktidarın salladığı bir sopaya döndü.

Dezenformasyon Yasası bizzat Erdoğan ve iktidarın diğer temsilcileri tarafından sık sık dile getiriliyor, "halkı yanıltıcı bilgiyi kimse kullanamaz" deniliyor. Ancak halkı kin ve nefrete sürükleyenlerin, kendi yandaş medya ve haber kanallarını kullanarak sürekli spekülasyon yaratıp, dezenformasyon yayanların kendileri olduğu ortadadır. İşledikleri suçları, yağmayı, talanı, sömürüyü ellerindeki medya gücünü kullanarak farklı anlatmaya, halkı yanıltmaya çalışan asıl onlardır. Nasıl ki tek adam rejimine karşı çıkan herkes baskı ve zorbalık, gözaltı terörü ve tutuklama ile sindirilmeye çalışılıyorsa, bu tabloyu ortaya koymaya çalışan İsmail Arı gibi gazeteciler de bu saldırganlıktan paylarına düşeni almaktadır.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler tek adam rejimine karşı mücadeleden vazgeçmeyecek, ilerici-devrimci basın emekçileri ise susmayacaktır.

1 Mayıs'a giderken...

Sınıf kavgasını büyütelim!

Savaş, sömürü ve baskı politikalarının her geçen gün biraz daha tırmandığı bir atmosferde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Servet ile sefalet arasındaki uçurum derinleşiyor. Zaten sınırlı olan demokratik haklar ve özgürlükler birer birer gasp ediliyor. Burjuva hukuk düzenine ait tüm normlar, düzenin efendileri tarafından "paçavra" dönüştürülüyor.

Yalnızca ülkemizde değil, tüm dünyada kural tanımaz bir pervasızlık hâkim. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin egemenleri, insanlığı adım adım büyük bir yıkıma sürüklüyor. Bu gidişatı durdurabilecek yegâne güç işçi sınıfı ve ezilenlerin ortak mücadelesidir.

Sınıf kavgasını büyütelim!

2026 1 Mayıs'ını böylesi bir tabloda karşılıyoruz. Egemenlerin sefil çıkarları uğruna hayata geçirdiği tüm saldırılar, bizim için kavgayı büyütme çağrısıdır. Sermaye düzenini yıkarak işçi sınıfının iktidarını kurma çağrısıdır.

Bunun gereği ise fabrikalardan başlayarak hayatın her alanında örgütlenmek, fiili meşru mücadeleyi yükseltmek ve işçi sınıfının iktidarına giden yolu adım adım inşa etmektir.

1 Mayıs'ı, bu doğrultuda atılmış adımları güçlendirme ve yeni mevziler kazanmanın vesilesi hâline getirmek, önümüzdeki en acil görevlerden biridir.

Birleşik, kitlese, militan 1 Mayıs!

Sınıfımızın tarihinde önemli bir yeri olan 1 Mayıs'ı, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir tarzda örgütlenme görevi bizleri bekliyor. Saldırıların her gün arttığı ülkede fabrikalardan, atölyelerden, sanayi havzalarından, hayatın her alanından meydanlara akarak sesimizi yükseltmek, her zamankinden daha acil ve yakıcı bir ihtiyadır. Bu ihtiyaca yanıt vermek, 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal çağrısı ekseninde

birleşik mücadeleyi örgütlemekle mümkündür.

Kuşkusuz bunun önüne geçmek ve 1 Mayıs'ı ehlileştirmek için uğraşacaklardır. Sermaye devleti, keyfi yasak ve engellerle kitlelerin katılımını engellemeye çalışacaktır. Sendikal bürokrasi ise, 1 Mayıs'ı sınıf kını ve öfkesinden yoksun, son ana sıkışmış bir süreç olarak ele alan pratiklerine yenilerini eklemeye devam edecektir. Üstelik 1 Mayıs'ın tarafı olan güçleri yok sayan dayatmalarını sürdürecektir.

Sermaye devletinin ve sendikal bürokrasinin saldırılarını boşa düşürmek, 1 Mayıs'ın tarafı olan tüm samimi güçlerin görevi ve sorumluluğudur. Tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 1 Mayıs'ları örgütlemek, alabildiğine ağırlaşan çok yönlü sorunlara işçi sınıfı ekseninden yanıt üretmek ve buna uygun adımları atmakla mümkündür.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa, krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere çıkarılmasına, artan baskı ve zorbalığa karşı geniş emekçi kesimlerin alanlarda buluşmasını sağlamak, her öncü-devrimci işçinin görevidir.

İşçi sınıfının mücadelesine kendini adanmış samimi devrimci güçler ile ilerici kurumların yapması gereken kitlese ve militan 1 Mayıs'ı örgütlemenin önündeki tüm engelleri aşmak, en geniş kitleyi 1 Mayıs bayrağı altında toplamaya çalışmak olmalıdır.

1 Mayıs mücadelesinin tarihsel gelişimi de göstermektedir ki, sınıf mücadelesi temelde politik bir mücadeledir. Tüm sorunların kaynağı emperyalist-kapitalist baskı ve sömürü düzenidir. Çözümü ise, işçi sınıfının devrimci temellerde örgütlü siyasal bir güç olarak bu düzene karşı mücadelede yerini almasıdır. Birleşik, kitlese, militan 1 Mayıs'ı örgütlemek, en çok da bu çabayı güçlendirmek için gereklidir.

Dilovası işçi katliamı davası başladı...

İşçi katilleri suçu birbirine atıyor!

Dilovası'nda ruhsatsız bir "fabrikada" kayıtsız işçiler... Nice şikayetlere rağmen denetimsizlik örneği... Ve tüm kuralsızlıklar silsilesinin ardından parfüm dolumu yapan Ravive Kozmetik "fabrikasında" yaşanan işçi katliamının hukuksuzluk ile sarmalı...

Ravive Kozmetik için açılan davanın mahkeme yeri ne Gebze'deki ne il merkezindeki adliye oldu. Kandıra Cezaevi'nin mahkeme salonuna dava sürüldü. Gerekçe? Tutuklu sanıkların can güvenliği!

Bu işçi katliamı yaşanmadan önce, Dilovası'nın ortasında her yönüyle tehdit saçan bu işletmede ne çalışanların ne de mahalle halkının can güvenliği devletin aklına gelmişti. Ancak aynı devlet, söz konusu katliamın failleri olunca, onların "can güvenliği" konusunda aniden pek bir duyarlı kesiliverdi.

8 Kasım tarihinde gerçekleşen Dilovası işçi katliamının duruşmaları 24-25-26 Mart tarihlerinde üç gün olarak

belirlenmişti. Mahkeme bir gün daha uzatılarak dört gün sürdü. Duruşmaların her birinde sunulan deliller ve tanıkların anlatımları Ravive'de çalışma koşullarının korkunçluğunu yeni örneklerle ortaya serdi. Daha önce fabrikada çalışmış kadın işçiler, hiçbir iş güvenliği önlemi alınmadığını, maliyeti yüksek gerekçesiyle yangın merdiveninin yapılmadığını, paletlerin arasında yerde yemek yenildiğini anlattılar.

Mahkeme sanıkların kendini aklama çabalarıyla geçti. Mahkemede en rahatsız edici olan sanık avukatlarının arsızca savunmalarıydı. Sanıkların her biri de kendini aklamak için suçu bir diğerlerinin üzerine atmaya, alınmayan önlemleri başkaları üzerinden gerekçelendirmeye çalıştı. Altay Ali Oransal, tüm suçu şirketin sahibi olarak görülen ve cezaevinde ölen babasına atarak sıyrılmaya çalıştı. Firmada üretimi yapılan ürünler doğrudan kendisine aitken ve diğer ürünlerle bağlantılıyken çarpıtma ve yalan dolu beyanlar sunup durdu. Tutuklu

sanıkların hepsi de aynı şekilde davrandı.

Serbest bırakılmak isteyen işçi katillerinden birinin "Bu kadar gündem olmasaydı biz tutuklu değildik" cümlesi burjuva hukukunun gerçek tablosunun bir itirafı oldu. İşçi katillerinin avukatlarının yanarak ölen işçileri suçlu ilan eden cümleler kurması ise pervasızlıkta sınır tanımadıklarını gösterdi.

Tutuklu 8 sanıktan 7'sinin tutukluluk hâlinin devamına karar verildi, duruşma 20 Mayıs'a

ertelendi. Hayatını kaybeden işçilerin yakınları ve avukatları, Ravive'nin iş yaptığı büyük şirketlerin yanı sıra süreçte denetim yükümlülüğünü yerine getirmeyen belediye, Çalışma Bakanlığı gibi kamu kurumlarının sorumlularının da yargılanması talebini yinelediler.

Mahkemeye damga vuran anlatımlar, bu işçi katliamının devlet yetkililerinin iddia ettiği gibi münferit bir olay olmadığını, aksine azgın sömürü düzeninin bu tür katliamlara nasıl zemin hazırladığını bir kez daha gözler önüne serdi.

İşçi katillerine cezasızlık ödülü!

Türkiye tarihinin en büyük işçi cinayeti, Soma'da yaşandı. 301 maden işçisi yaşamdan koparıldı. Recep Tayyip Erdoğan, katliamın ardından yaptığı açıklamada "Bunlar olağan şeyler. Bunun fitratında bu var. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok" diyebildi.

Soma katliamının ardından soruşturma başlatıldı. Ancak komik cezalar istendi. Davalardan biri de kamu görevlilerine ilişkindi. Kamu görevlilerinin

yargılandığı davada yerel mahkemenin verdiği hükmün ertelenmesi kararı istinafa taşındı. İstinaf mahkemesi önce bu hükmü bozdu, ardından ise adeta alay edercesine davanın zamanaşımı gerekçesiyle düşmesine karar verdi.

Yargının kılıcının patronlara ve onların destekçisi kamu görevlilerine işlemediği bir kez daha görüldü.

Bu karar kapitalist patronlara yönelik cezasızlık politikasının

parçasıdır. Soma davası hangi sınıfın egemen olduğunu, hangi sınıfın cinayet işlese de ceza almayacağını oraya koymuştur.

Bu ülkede tüm kapitalistler yargı tarafından korunmaktadır. Kapitalistlerin hizmetindeki kamu görevlileri de böyle kararlarla adeta ödüllendirilmektedir.

Soma, Amasra, Ermenek ve diğer madenlerde işçiler katledildi. Neredeyse tüm iş cinayeti davalarında sorumlulara caydırıcı cezalar verilmedi. Yargı, cezasızlık politikasıyla işçi katillerine fiilen destek sundu.

İşçilerin şikâyetlerini görmezden gelen, katliamlara zemin hazırlayanlar, iktidarın bir dediğini iki yapmayan kamu görevlileri bu katliamlardan iktidar kadar sorumludur. İşçileri Soma'daki patronların insafına terk edenler

onlardır. Madeni denetlemeyen, eksikleri görmezden gelen, katliamdan yalnızca 47 gün önce "eksik yoktur" raporu düzenleyen yine bu görevlilerdir.

301 işçiyi unutturmanın ve hesabını sormanın yolu mücadeleden geçmektedir. Özelde madenlerde, genelde ise tüm alanlarda mücadele büyütüldüğünde binlerce işçiyi katledenler hesap vermektan kaçamayacaktır.

İşçilere "iş kazası" diye sunulan bu katliamlar ne fitrattır ne de kader. Bu katliamların nedeni, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini "maliyet" olarak gören kapitalist düzendir. İnsan onuruna yakışır, güvenli koşullarda çalışmak ve yaşamak için iş cinayetlerinin kaynağı olan bu düzene karşı mücadele büyütülmelidir.

“TİS delinmez” diyenler iş başında...

Kormetal’de provası yapılan saldırı tüm metal işçilerinedir!

Sözleşme sürecinin bitmesinin ardından MESS kapsamındaki fabrikalardan yansıyanlar, patronların el birliğiyle saldırılara hız kesmeden devam ettiklerini gösteriyor. Bunun bir tarafını işten atmaların artık normalleştirilmesi oluştururken diğer taraftan patronlar, sözleşmeyi keyfi biçimde çiğneyebiliyorlar. Kormetal’de yaşananlar bunun bir örneği olmuş durumda. İşçilere *“ya aldığın maaşın yüzde 30’luk kısmından feragat edersin ya da işten atılırsın”* denilerek tehditler savruluyor. Türk Metal yönetimi ise yine diğer süreçlerde olduğu gibi *“Kormetal’in insan kaynakları departmanı”* gibi davranıyor.

Elbette bu yaşananlar tesadüf değil. Sözleşmenin sefalet zammıyla sonuçlanması dahi MESS patronlarını doyuramamış olacak ki; sözleşme ile imza altına alınan ücret ve diğer hakları gasp etmeye başladılar. Grup TİS’in geriye dönük delinmesi ve sözleşmenin patronlar eliyle çöpe atılması yalnızca Kormetal’le sınırlı kalmayacaktır. Bu saldırı sadece Kormetal işçisi için değil, MESS kapsamındaki tüm fabrikalarda çalışan 160 bin metal işçisi ve TİS imzalayan tüm işçiler için tehdit oluşturmaktadır. Bizler biliyoruz ki, sermayenin iktidarı da, kapitalistler de, sendikal bürokrasi de bu saldırıyı genel kapsamıyla hayata geçirmeyi kendine görev edinmiş durumda!

Metal işçileri *“bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın”* düşüncesinden çıkmak

mecburiyetindedir. MESS kapitalistleri eliyle gerçekleşen en ufak bir saldırıya ses çıkarılmadığı takdirde saldırılar büyüyecek ve suskunluğumuzun bedelini ödeyeceğiz. Ancak bizlerin elinden gelecek çok şey var. Deneyimlerimizden bunları biliyoruz. Patron ve sendikal bürokrasi tarafından geçmişte birçok defa haklarımız gasp edildi, imzalanan sözleşme rafa kaldırılmaya çalışıldı. 98 sürecinde ve Metal Fırtına’da hedefledikleri istemler, ayağa kalktığımızda onlar için hazin bir sonuç oldu. Bu saldırılardan öğrenerek hareket ediyorlar ve saldırılarına hız kesmeden devam ediyorlar. Suskunluğumuzu bir kenara bırakıp kararlı ve net bir şekilde cevap üretebilmeliyiz. Biliyoruz ki örgütlülüğümüz birliğimizden gelir...

Metal işçisi kardeşler!

Bu saldırı sadece Kormetal işçilerine dönük değildir. Kormetal MESS için pilot uygulama alanıdır. Bu saldırıyı hep birlikte engellemeliyiz. Aksi halde tüm metal işçilerini kapsayacak biçimde genişleteceklerdir.

Sermaye iktidarı, MESS kapitalistleri ve sendikal bürokrasi üçgeninde her geçen gün artan saldırıları püskürtmek yine bizlerin elindedir.

Vakit kaybetmeden tüm metal işçisi kardeşlerimizi fabrikalarda birliğini kurmaya MİB’le iletişime geçmeye davet ediyoruz.

Metal İşçileri Birliği

Merkez Bankası’ndan hükümete mektup...

Tutmayan hedefler, bahaneler ve fatura

Bugün iktidar, rasyonellik maskesi altında yürütülen, tümüyle uluslararası sermaye ve yerli tekellerin çıkarlarına endekslenmiş bir programa sahiptir. TC Merkez Bankası’nın tutmayan 2025 yılı enflasyon hedefleri ve yapılması gerekenler üzerine hükümete yazdığı mektup, bu programın yönünü açıkça göstermektedir. Mektup işçi ve emekçilere kesilen faturanın boyutlarını tüm çıplaklığıyla ortaya sermekte bir beis görmemektedir.

Laf kalabalığı ve bahane üretme sanatı

TCMB’nin hükümete yazdığı mektup, teknik bir metinden ziyade sorumluyu dış mihraklarda arama, bahanelere sığınma mektubudur. Mektupta küresel gelişmeler, savaşlar, enerji fiyatları, kira-egitim giderleri ve hatta gıda enflasyonuna neden olan don olayları, hava koşulları gibi gerekçeler sıralanmaktadır. Bunlar esas gerçekleri görmezden gelen ve üstünü örtmeye yönelik laf kalabalığıdır. Hedeflerin neden tutmadığına dair dışsal bahaneler üretmekte mahir iktidar bürokrasisinin asıl niyeti mektubun derinliklerinde gizlidir: *“2025 yılında mali disiplinin korunması ve para politikası ile sağlanan güçlü eşgüdüm...”* ifadesi, büyüyen faturanın işçi ve emekçilere ödetilmeye devam edileceğinin ilanıdır. Mektup, sıkı para politikası adı altında alım gücünü düşürerek faturayı çalışan kesimlere kesen politikaların aynen devam edeceğini ortaya koymaktadır.

Londra’daki bankerlerle alınan kararlar

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ile Merkez Bankası Başkanı Fatih Karahan’ın bu hafta Londra’da yatırımcılarla buluşacak olması, ekonomi yönetiminin kiblesini göstermektedir. Şimşek’in göreve geldiğinden beri düzenli hale getirdiği bu *“icazet turları”*, ülke ekonomisine dair kararların emperyalist tekellerin, uluslararası banka ve fonların istekleri doğrultusunda alındığını kanıtlar niteliktedir. Sözde ülkeye

yatırımcıları çekmek gerekçesiyle yapılan bu görüşmelerde emperyalist tekellerin, bankerlerin bir dediklerinin iki edilmediği herkes tarafından bilinmektedir.

Yerli ve milli olmakla övünenler, her kritik kararda Londra ve New York’taki sermaye odaklarının *“memnuniyetini”* esas alarak, iki yüzlülüklerini ortaya sermektedirler.

S&P tahminleri ve “ölü doğan” asgari ücret

Uluslararası derecelendirme kuruluşu S&P’nin Türkiye için 2026 enflasyon tahminini yüzde 23,4’ten yüzde 28,9’a çıkarması, iktidarın *“hedef enflasyon”* rakamlarının altının boş olduğunu tescillemiştir. Bu, emperyalist tekellerin kuruluşu ve Türkiye’ye dair tahminleri denilebilir. Ancak, onların ağzından çıkacak her kelimeyi emir telakki edenlerin yönetiminde bulunduğu Türkiye kapitalizmi gerçekliği orta yerde durmaktadır. Bu gerçek, tutmayan ve tutmayacak olan enflasyon hedeflerinin bizlere yeni faturalar olarak döneceğini göstermektedir. Açlık sınırının altında kalan 2026 asgari ücreti daha şimdiden erimiş durumdadır.

Sermaye dostu, emek düşmanı düzen

Mehmet Şimşek’in jeopolitik gerginlikleri bahane ederek 2026 cari açık hedeflerinin de tutmayabileceğine dair yaptığı ön açıklamalar, *“başarısızlık”*larının kılıfını şimdiden hazırladıklarını gösteriyor. AKP-MHP iktidarı, hedefledikleri enflasyon rakamlarından ne kadar uzaksa, krizin faturasını işçi sınıfına ödetirme konusunda o kadar başarılı ve *“istikrarlı”* bir yol izlemektedir. Dolayısıyla, iktidara ve onun hizmet ettiği yerli ve yabancı tekellere, onların baskı ve sömürü düzenine karşı işçi sınıfının birleşik mücadelesi örgütlenmeden, programıyla birlikte bizzat kendileri çöpe atılmadan, işçi sınıfı ve emekçilerin içinde bulunduğu cendereden çıkmak şansı yoktur. TCMB’nin mektubunun bir kez daha teyit ettiği acı gerçek budur.

Vestel'e bakın, Türk Metal gerçeğini görün!

Vestel'de Türk Metal 2022'de yetki almış, Vestel kapitalistinin sendikal yetkiye itirazı üzerine süreç mahkemeye taşınmıştı. Muhtemelen kapalı kapılar ardında Vestel yönetimi ile Türk Metal arasında varılan anlaşma sonucunda, 2024 yılında Türk Metal'in yetkisi onaylandı ve sözleşme imzalandı. Varılan anlaşmanın bir sonucu olsa gerek, sendikalaşma sürecinde işçi atan, sendikal örgütlülük düşmanı tutumlarıyla bilinen amirler ve formenler, bu sürecin ardından sendika temsilcileri haline geldiler. Vestel'de "zafer" ilan eden Türk Metal, imzalanan ilk sözleşmenin ayrıntılarını paylaşma ihtiyacı bile hissetmedi.

Türk Metal'in ilk sözleşmede elde ettiği kazanım, işçilerin mevcut ikramiyesinin saat ücretlerine eklenmesinden ibarettir. "Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir" derler. Sendika düşmanı tutumlarıyla bilinen amir ve formenleri temsilci olarak atamak, işçilerin hak ve çıkarlarını savunan bir sendikal örgütlenme yaratmaktan ziyade fabrikaya İK olmak anlamına gelir. Vestel'de olan da budur. Görüldüğü kadarıyla, ülkenin en büyük fabrikalarından biri olan Vestel'de binlerce işçinin aadat

geliri karşılığında Türk Metal'in üstlendiği misyon, Vestel yönetimi adına işçiyi denetim altında tutmaktır.

Vestel'de son bir yılda binlerce işçi işten atıldı, Türk Metal ise kılımı dahi kıpırdatmadı. Ülkenin en büyük beyaz eşya üreticilerinden biri olan bu fabrikada işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına bakıldığında, asgari ücretin biraz üzerinde ücretlerle ağır çalışma koşulları görülmekte. Baskı ve mobbing ise cabasıdır. Şu sıralar yaşanan süreç ise Vestel'de işlerin iyice zıvanadan çıktığını göstermektedir.

İmzalanan TİS'in süresi dolmuştur. Ancak ortada işçilere yapılmış tek bir açıklama yoktur. TİS

sürecinde işçilere hiçbir açıklama yapılamaması, bilgi verilmemesi, Türk Metal tipi sendikacılığın yeni bir örneğidir. Konu bunun da ötesindedir: Yeni dönem TİS sürecinin prosedürlerinin başlaması gerekirken hiçbir hareket yoktur. Vestel yönetimi ve Türk Metal el ele vererek yasal prosedürlere uymak zahmetine bile girmemektedir.

31 Ocak itibarıyla biten sözleşme için nasıl bir hazırlık yapıldığına dair, üzerinden yaklaşık iki ay geçmesine rağmen herhangi bir bilgi almak imkânsızdır. Tablo o derece vahimdir ki, Türk Metal adına fabrikada dolaşan temsilci ya da yöneticiler arasında konuya dair sorulara cevap verebilen kimse yoktur. Arada yarım ağızla

"süreç başlayacak" söylemleri dile getirilmektedir. Çok sıkıştıklarında ise "Ankara'yı arayıp sorun" demek dışında kurulabilen bir cümle yoktur. İşçiler sürecin akıbetini kendi girişimleriyle öğrenecekse, Türk Metal temsilcilerinin görevi nedir?

Vestel'e bakıldığında yalın biçimde görülecek olan Türk Metal gerçekliğidir. Vestel işçisinin yapması gereken hem Vestel kapitalistine hem de ona hizmet eden Türk Metal'e karşı aynı anda mücadele etmektir.

Bu pervasızlık karşısında Vestel işçilerinin birleşmekten ve haklı tepkisini eylemli bir hatta açığa çıkarmaktan başka bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil, Submed işçileri ve Beşiktaş Belediyesi işçisi Turan Çil'in direnişi sürüyor.

● Sosyal-İş Sendikası, Eğitim Sen ile yürütülen 8. dönem TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 27 Mart'ta yarım gün iş bıraktı.

● Divriği'de işten çıkarılan maden işçileri 24 Mart günü Ankara'da OYAK Genel Müdürlüğü önünde, 29 Mart günü ise Divriği merkezinde eylem yaptı.

● Birleşik Metal-İş üyesi Fokker Elmo işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ve arabuluculuk sürecinde de anlaşma sağlanamamasının ardından fabrikada uyarı eylemlerini sürdürüyor.

● BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in tutuklanması pek çok kentte yapılan eylemlerle protesto edilirken, İstanbul'da 18 Mart günü 17 sendikanın katılımıyla Cevahir AVM önünde dayanışma eylemi yapıldı.

● Özel İtalyan Lisesi öğretmenleri, grevlerinin 51. günü olan 24 Mart'ta yaptıkları eylemle MEB eliyle yapılan grev kırıncılığını protesto edildi.

● Urfa'da konkordato ilan edilen Mercan İplik'te işten atılan işçiler, 24 ve 29 Mart tarihlerinde yaptıkları eylemlerle ödenmeyen ücretlerini ve tazminatlarını talep etti.

● 2021 Tüm Emekliler Sendikası Mersin Şubesi üyeleri 18 Mart günü yaptıkları eylemde taleplerini bir kez daha haykırdı.

● Sine-Sen, "Benim Hikayem" dizi setinde çalışan emekçiler için 18 Mart günü basın açıklaması düzenleyerek, aylardır ödenmeyen haklarını istedi.

● Kargo tekeli FedEx'te Nakliyat-İş üyesi işçiler tıkanan TİS görüşmeleri ile ilgili 27 Mart günü Ankara, Bursa, İstanbul ve İzmir depolarında eylemler gerçekleştirdi.

● İFM Otel şantiyesinde Adım GYO ve Hiçyılmazlar'da hakları gasp edilen işçilerin direnişi anlaşma ile sonuçlandı.

İşçi sınıfı susmayacak, mücadele büyüyecek!

Ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ödemeye devam ediyor. Kapitalistler krizi fırsata çevirerek kârlarını artırırken, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Açlık sınırının altına itilen ücretlerle milyonlarca işçi yaşam mücadelesi veriyor, kazanılmış haklar gasp ediliyor, sendikal haklar fiilen ortadan kaldırılmak isteniyor.

Bu saldırılar karşısında sessiz kalmak, daha büyük kayıpların önünü açacaktır. AKP iktidarı ve sermaye sınıfı; düşük ücretler, güvencesiz-ağır çalışma koşulları ve sendikasızlaştırma politikalarıyla işçi sınıfını sindirmeye çalışıyor. Hak arama mücadelesi ise baskı ve yasaklarla bastırılmak isteniyor.

Ancak tüm baskılara rağmen işçi ve emekçiler susmuyor. Son dönemde birçok işyerinde yükselen direnişler bunun açık göstergesidir. Gaziantep'te Sırma Halı işçilerinin hak mücadelesi, sermaye ve iktidarın ortak saldırısıyla bastırılmak istendi. Bu süreçte BİRTEK-SEN Genel Başkanı Mehmet Türkmen'in hukuksuz biçimde gözaltına alınıp tutuklanması, saldırının boyutunu ortaya koymaktadır.

Gaziantep'te sermayedarlar

işçilere adeta kölelik koşullarını dayatmaktadır. Her yıl Türkiye'nin en büyük 500 şirketi arasında yer alan firmaların bulunduğu bu bölgede kârlar büyürken, işçilerin yaşam koşulları kötüleşmektedir. Sırma Halı, Şireci Tekstil gibi fabrikaların patronlarının iktidarla ilişkili olması, baskı ve sömürüyü daha da sistematik hale getirmektedir. İşçilerin bir araya gelmesi ve hak talep etmesi engellenmek istenmektedir.

Mehmet Türkmen'in tutuklanması da bu saldırı zincirinin bir parçasıdır. Amaç, işçiler arasında büyüyen öfkeyi bastırmak, mücadele edenlere gözdağı vermek ve direnişi kırmaktır.

İktidar ve kapitalistler bu yöntemlerle işçi sınıfını sindirmek ve mücadeleyi büyütenleri susturmak istiyor. Amaç açıktır: İşçilerin sessiz kalması, sömürüye boyun eğmesi ve hak talep etmemesidir.

Oysa tarih göstermiştir ki, işçi sınıfı hiçbir hakkını kendiliğinden kazanmadı. Tüm haklar mücadeleyle elde edildi. Bugün de yapılması gereken; korku duvarlarını yıkmak, örgütlü mücadeleyi büyütmek ve birleşmektir.

Yaklaşan 1 Mayıs için öncü işçiye notlar...

Ekonomik kriz derinleşiyor. İşten atmalar artarken, ücretler eriyor ve hayat pahalılığı her geçen gün daha da yakıcı hale geliyor. İşçi sınıfı, bir 1 Mayıs'a daha sömürü ve baskının arttığı koşullarda giriyor. Emperyalist savaş politikalarının gölgesinde yoksulluk ve güvencesizlik büyürken, 2026 1 Mayıs'ını sermayenin saldırılarına karşı birleşik ve kitlesel bir cevap olarak örgütlemek büyük önem taşıyor.

Bunun mümkün olmasının yolu, öncelikle fabrikalarda etkin bir kitle çalışmasına konu edilmesinden geçiyor. Bugün işçi sınıfı büyük ölçüde örgütsüzdür. Dolayısıyla bu sorun bugünden yarına çözülemeyeceği ölçüde, öncelikle yapılması gereken açıktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin, başta hayat pahalılığı, işten atmalar, vergi soygunu ve düşük ücretler olmak üzere yakıcı sorunlarını sistematik bir çalışmaya konu etmektir. Bu sorunlar ile AKP iktidarının demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırıları arasındaki bağı esas alan bir faaliyeti örgütlemektir.

Diğer önemli bir başlık ise, İran'a dönük saldırganlıkla birlikte yeni bir boyut kazanan emperyalist savaş politikalarıdır. Bugün, siyasal bilincinden bağımsız olarak işçi kitlelerinin ağırlıklı bir kesimi bu saldırganlığın karşısındadır. Ancak ne yazık ki bu, geniş işçi kitlelerinin süregiden savaşı, yol açtığı yıkımı bir televizyon programı izler gibi izlemesinin önüne geçmemektedir. Kendisi için acil gördüğü talepler uğruna bile gereğince mücadele veremeyen sınıf kitlelerinin bu durumu, bir yerde kaçınılmaz olarak düşünülebilir.

Fakat işçi sınıfı, öncelikle kendi iktisadi sorunları için mücadele eder, siyasal sorunlara ancak bu mücadeleyi verdikçe yaklaşır anlayışı doğru değildir. ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmine karşı büyüyen tepkinin kendini eylemli bir biçimde dışa vurmasında

en önemli faktör, yine mevcut örgütsüzlük tablosu ve kurulan baskı rejiminin yol açtığı atmosferdir. Bunun aşılması için emperyalist savaş gündeminin yalnızca gündelik tartışmalara değil, sistemli bir mücadeleye konu edilmesi, öncü işçileri 1 Mayıs döneminde bekleyen bir başka görevdir. Burada önemli noktalardan biri de, emperyalist saldırganlık politikaları ile işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya bulunduğu sosyal yıkım politikaları arasındaki bağları görünür kılmak ve süregiden savaşın faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesini özel olarak işlemek olmalıdır.

Söz konusu 1 Mayıs olduğunda, sendikalı fabrikaların rolü ayrı bir önem taşır. Bugünkü sendikal hareketin ve tek tek sendikaların durumu ne olursa olsun, sendikalı bir işyerinde 1 Mayıs çalışması yürütmek daha kolaydır. Bu tür işletmelerde aşılması gereken kolaycılık, hazırlıkların sendika merkezlerinden ya da yöneticilerden beklenmesidir. Oysa sendikalar 1 Mayıs'a doğru düzgün hazırlık yapmamakta, bir-iki gün kala belli sayıda işçiyi listeleyip alana taşınmakla yetinmektedir. Bazı işletmelerde ise 1 Mayıs hiçbir şekilde konu bile edilmemektedir.

Bu yüzden sendikalı fabrikalarda da taban inisiyatifinin gelişmesi, 1 Mayıs hazırlık komitelerinin kurulması hayati önemdedir. Sendikaları güçlü bir ön hazırlık yapmaya zorlamanın yolu da buradan geçmektedir.

Üretim alanında örgütlenmeyen bir güç, mücadeleyi ileriye taşıyamaz. Bu yüzden mesele yalnızca 1 Mayıs günü alanlarda olmak değildir. O güne kadar fabrikalarda kurulan ilişkilerle, oluşturulan birliklerle ve yükseltile taleplerle alanlara gitmektir. 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının kendi gücünü büyüttüğü ve örgütlülüğünü daha ileriye taşıdığı bir mücadele dönemine çevirmektir.

NATO: Emperyalizme kölece bağımlılığın

NATO (Kuzey Atlantik Savunma Paktı) 4 Nisan 1949'da 12 ülkenin katılımıyla kurulduğunda, sadece ABD emperyalizminin dünya hegemonyasında yeni bir adım atılmadı. Aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünya düzeninin anti-komünist karargâhı da inşa edilmiş oldu.

NATO'nun ilk genel sekreteri Lord Ismay, NATO'nun jeopolitik misyonunu, "Rusları dışarda, Amerikalıları içeride, Almanları aşağıda tutmak" olarak formüle ediyordu. Bu, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından kurulmak istenen yeni dünya düzeninin yalın bir ifadesiydi. Ancak, bunun da ötesinde NATO, özünde işçi sınıfı hareketlerini ve devrimci yükselişleri bastırmak, sosyalist ülkeleri gayr-i nizami harp teknikleri ile kısıpca almak ve emperyalist-kapitalist dünya düzenini güvencelemek için dizayn edilmiş bir karşı-devrim aygıtıydı. Sözde amacı, SSCB başta olmak üzere sosyalist ülkelerden gelecek askeri saldırılara karşı üye ülkelerin "savunma"larını sağlamaktı. Gerçekte ise tüm Soğuk Savaş dönemi boyunca pratiği; yarattığı, eğittiği ve donattığı kontrgerilla örgütlenmeleri ile yükselen devrimci hareketleri ezmeye çalışmak dışında bir şey olmadı. SSCB'nin dağılması ve Soğuk Savaş'ın sona ermesinin

ardından NATO'nun varlığı üzerine tartışmalar yapılsa da, bu kez "terörizme karşı savaş" bahanesi ile aynı saldırgan politikalarını sürdürdü. Hem de çok daha açıktan gerçekleşen askeri müdahalelerle... ABD emperyalizmi, bu yeni dönemde NATO'yu emperyalist-kapitalist dünya düzenindeki liderliğini korumanın bir aracı olarak değerlendirdi, değerlendiriyor.

Türkiye'nin NATO'ya eklemleme süreci ise sadece bir dış politika tercihi değil, ABD emperyalizmi ile girdiği çok yönlü bağımlılık ilişkilerinin çok özel bir parçasıdır. Daha genel planda ise 150 yıllık bir tarihi bulunan "batılılaşma" yöneliminin bir sonucudur.

19. yüzyıldan itibaren batı dünyasına eklemleme arayışı içinde olan Osmanlı İmparatorluğu 1856 Paris Anlaşması ile Avrupa devletler hukukuna dahil edilse de, güçler dengesinde kendisine bir yer açmayı başaramamıştı. Genç Türkiye Cumhuriyeti de bu arayışı "yüzünü muasır medeniyetler"e döndüğünü söyleyerek devam ettirdi. İlk dönemlerinde "siyasal bağımsızlık" bir hedef olsa da, gelişen kapitalist ilişkiler ve kapitalist-emperyalist dünyanın gerçekleri onu başka bir yere sürükledi. Marshall Yardımları ile birlikte yerini İkinci Dünya

Savaşı'nın ardından kurulan yeni dünya düzeninin lider ülkesi ABD'nin yanında buldu. O tarihten itibaren ekonomik, siyasi ve askeri her anlamda ABD emperyalizmi ile stratejik bir bağımlılık içerisinde oldu.

Ekonomik bağımlılık ilişkisi, 12 Mart 1947'de ilan edilen Truman Doktrini ile politik ve askeri bağımlılığı da pekiştirdi. Bu doktrin ile birlikte ABD emperyalizmi sosyalizmin yükselişi karşısında SSCB'yi kuşatmayı özel bir politik ve askeri hedef haline getirdi. Türkiye de bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin komşusu ve onun sıcak denizlere inmesinin önünde bir "ileri karakol" olarak özel bir biçimde değerlendirildi. Buna rağmen NATO'nun kuruluşunun ardından Türkiye'nin 1950 yılında yaptığı üyelik başvurusu reddedildi. NATO Türkiye'yi halen "topyekûn mukabele" yükümlülüğüne değmeyecek riskli bir sınır bölgesi olarak değerlendiriyordu.

Menderes Hükümeti ABD emperyalizmine olan kölece bağlılığını kanıtlama fırsatını Kore Savaşı ile buldu. Haziran 1950'de başlayan Kore Savaşı'nın hemen ardından Demokrat Parti hükümeti TBMM onayı bile almadan Kore'ye 5 bin kişilik bir tugay gönderdi. Kore'de, özellikle *Kumuri Muharebesi*'nde ABD askerlerinin yerine ölen askerler

Emperyalistler arası çelişkiler ve hegemonya mücadelesinde NATO'nun geleceğinin nasıl şekilleneceğine dair kesin bir şey söylenemez. Ancak NATO'lu veya NATO'suz, Türkiye kapitalizminin ABD emperyalizmine kölece bağımlılığı tartışmasız bir olgu olarak orta yerde duruyor. NATO'nun varlığı devam ettiği sürece de Türkiye-NATO ilişkileri emperyalizme kölece bağımlılığın simgesi olmaya devam ediyor, edecek.

simgesi!

sayesinde Menderes hükümeti rüştünü ispat etti ve Türkiye'nin NATO'ya kabul edilmesini sağlayabildi. Dönemin iktidar sözcüleri bu tabloyu "Kore'de bir avuç kan verdik ama büyük devletler arasına katıldık!" diyerek övünerek anlatıyor, emperyalizmin çıkarları uğruna üstlendikleri rolü açıkça itiraf ediyorlardı. On yıllar sonra bile emperyalist devletlerin sözcülerinin Türkiye'nin en ucuz "ihraç ürünü" nün ordusu olduğunu söylemesi boşuna değildi.

1952 yılında NATO'ya kabul edilmesi ile birlikte Türkiye'nin askeri altyapısında da bağımlılık ilişkileri köklü bir dönüşüm geçirdi. Ordu NATO standartlarına uyumlu bir şekilde yeniden düzenlendi. Subaylar ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya'daki harp akademilerinde eğitim almaya başladı. Dönemin bakanı Fatih Rüştü Zorlu, "TSK'nin yüzde 95'ini NATO'ya bağladım!" diyerek bu tabloyla övünüyordu. Böylece Türkiye silah envanteri, tanklar, savaş uçakları ve füzeler bakımından büyük oranda ABD ve diğer NATO üyelerine bağımlı hale getirildi. Türkiye toprakları üzerinde NATO ve ABD kullanımına yönelik hava, deniz, roket üsleri ile radar ve radyo keşif tesislerinin inşa edilmesine izin verildi. İzmir Limanı NATO'nun Güney Doğu Karargâhı olarak belirlendi ve müttefikler için askeri hava

alanları açıldı. Silahlı kuvvetlerinin neredeyse tamamı ve deniz kuvvetlerine ait tüm gemiler NATO komutasına ve denetimine bağlandı. Ordu acil bir durumda doğrudan NATO komutasına girecek şekilde yapılandırıldı. Türkiye'nin bir "ileri karakol" olarak düzenlenmesini sağlayan bu askeri bağımlılık ilişkisi ekonomik ve politik bağımlılığı daha da derinleştiren bir rol oynadı.

NATO'nun ve ABD'nin Türkiye'deki askeri varlığı ve icraatları ise hiçbir zaman üsler ve ordunun düzenlenmesi sınırında kalmadı. Özünde bir "iç savaş" örgütü olan NATO, Türkiye'de de Özel Harp Dairesi adı altında Avrupa'daki kontrgerilla örgütlenmeleri olan Gladio'nun bir ayağını oluşturdu. Bu kontrgerilla örgütlenmeleri "komünizmle savaş" adı altında NATO'nun toplumsal muhalefeti ezmek için kullandığı birer silahtı. 12 Mart'ta, 12 Eylül'de NATO'ya bağlılıklarını özel olarak vurgulamak ihtiyacı hissedenler, 6-7 Eylül'de, Kanlı Pazar'da, 1 Mayıs 1977'de ve sayısız kontrgerilla operasyonunda NATO'da aldıkları eğitimlerin gereğini yerine getirdiler. Paramiliter devlet güçleri ile birlikte dinci ve faşist örgütlenmeler NATO ve CIA karargahlarında tezgahlanan bu katliamlarda hep önemli roller üstlendiler. NATO'nun açık ve gizli örgütlenmeleri her zaman siyasal

gericiliğin simgeleri oldular. Özellikle son yıllarda ABD hegemonyasının zayıflaması ve NATO'nun geleceğine ilişkin tartışmalarla birlikte NATO-Türkiye ilişkilerinde de çatlaklar olduğu konuşulabiliyor. Ancak bu çatlaklar hiçbir koşulda Türkiye'nin egemen sınıfları ile ABD/NATO arasında kurulan temel bağımlılık ilişkilerinde bir dönüşüm anlamına gelmiyor. Daha önce de 1962 Jüpiter Füzeleri Krizi ve 1974'te Kıbrıs Krizi gibi pek çok çatışma yaşanmıştı. Her krizin ardından ise Türkiye'nin egemen sınıfları ve onların politik temsilcileri ABD ve NATO'ya bağlılıklarını bir kez daha kanıtlamak için cansiperane çabalar içinde oldular.

AKP döneminde de Afganistan'dan Libya'ya kadar NATO'nun her "müdahale"sinde Türkiye'nin "en ucuz ihraç malı olan ordu"su hep ön saflarda oldu. AKP şefi Erdoğan yıllarca kendisinin "BOP Eşbaşkanı" olduğunu vurgulamaktan özel bir keyif aldı. Ortadoğu'da ABD ve İsrail'in en büyük suç ortağı olmaktan geri kalmadı. S-400 krizinde ise yapmaya çalıştığı farklı bir yönelime girmek değil, sadık bir uşak olarak daha fazla pay alabilmek için pazarlıkta elini güçlendirme çabasından başka bir şey değildi. Rahip Brunson olayı ile birlikte yaşadığı aşışılma

ve iptal edilen F-35 ortaklığını yeniden kazanmak için yıllardır attığı taklalar ise bu girişimin hazin sonuçları oldu.

Emperyalistler arası çelişkiler ve hegemonya mücadelesinde NATO'nun geleceğinin nasıl şekilleneceğine dair kesin bir şey söylenemez. Ancak NATO'lu veya NATO'suz, Türkiye kapitalizminin ABD emperyalizmine kölece bağımlılığı tartışmasız bir olgu olarak orta yerde duruyor. NATO'nun varlığı devam ettiği sürece de Türkiye-NATO ilişkileri emperyalizme kölece bağımlılığın simgesi olmaya devam ediyor, edecek.

NATO hiçbir zaman Türkiye için bir güvenlik şemsiyesi olmadı. Tam tersine, Türkiye bu ilişkinin 70 yılı aşkın tarihinin her döneminde emperyalizmin sadık hizmetkârı ve kurşun askeri oldu.

Bu kölece bağımlılığa son vermenin yolu sınıf mücadelesinden geçiyor. Dünya yeni bir hegemonya mücadelesi içinde emperyalistlerin savaş sahasına dönerken, ülkede bulunan NATO üslerinin kapatılması, ABD ve NATO'nun ülkedeki askeri varlığına son verilmesi, emperyalizm ile ekonomik, siyasi ve askeri her türlü iş birliğinin son bulması için mücadeleyi büyütme dışında bir yol bulunmuyor.

Küba halkı karanlığa karşı direniyor!

“Küba, ‘90’lı yıllardan bu yana, yalnız kalmanın yarattığı çok yönlü sorunlara, ABD emperyalizminin kuşatma ve saldırılarına rağmen ayakta kalmak için direnmeye devam ediyor. Bugün de bu süreci kolektif bir seferberlikle, insanı merkeze alan politikardan ödün vermeden, yokluktan var etmeye çalışarak aşmaya çalışıyor. Bu gücü, on yıllardır karşı karşıya kaldığı saldırılar ve kriz koşullarında kazandığı direncinden alıyor.”

ABD’nin hemen yanı başında küçük bir ada ülkesi olan Küba, uzun yıllardır Amerika’nın başını çektiği emperyalist güçler tarafından uygulanan ablukanın en ağır sonuçlarını yaşıyor. Ocak ayından bu yana yoğunlaşan abluka gelinen yerde büyük bir insani krize yol açmış durumda.

Çok yönlü kuşatmanın yanı sıra yakın zamanda petrol sevkiyatının engellenmesi sonucu yaşanan enerji krizi Küba’daki hayatı neredeyse felç etmiş hale geldi. Yakıt kıtlığına bağlı olarak elektrik kesintileri, temel yaşamsal hizmetler olan sağlık ve eğitimi son derece olumsuz etkileyerek durma noktasına getirdi. Hastanelerde tedaviler büyük oranda askıya alınırken, acil olanlar dışında ameliyatlar yapılamıyor, diyaliz gibi düzenli tedavi süreci gerektiren hastalıklarda ciddi aksamalar yaşanıyor. Okullarda eğitim ise neredeyse durdu, kamu ve özel taşımacılık alabildiğine azaldı. İlaçlara ve gıdaya erişim de alabildiğine zorlaştı.

Çöp toplama sisteminin çökmesi sonucu ciddi bir halk sağlığı sorunu ortaya çıktı. Kreş, huzurevi vb.

toplumsal kurumların yönetimi ise ciddi aksama ile karşı karşıya kaldı.

Küba’ya dönük abluka, ABD emperyalizminin başta Ortadoğu olmak üzere dünya çapında uyguladığı savaş ve saldırganlık politikalarından bağımsız değil. Trump yönetimi, emperyalist hegemonya mücadelesi kapsamında hakimiyetini güçlendirmek için saldırganlık politikalarında gemi aızıya almış durumda.

Trump yönetiminin 2025’in son günlerinde yayınladığı ulusal güvenlik doktrini, ABD’nin “güvenliğini” tehdit ettiğini iddia ettiği ülkelere karşı ambargo, ticaret işlemlerinin ve yollarının kesilmesi, tedarik zincirinden dışlanma vb. ekonomik saldırıları da içeriyor.

Bu doktrine dayanarak, Venezuela’ya dönük saldırının ardından 30 Ocak tarihinde yürürlüğe konulan “acil durum kararnamesi” ile, Küba’ya petrol sağlayan ülkelere ek gümrük vergisi ve Küba’yla ticaret yapan ülkelere yaptırımlar getirildi. Böylece başka ülkeler de Küba’ya tutum almaya zorlandı.

Bugüne kadar sağlık hizmeti karşılığında Küba’nın petrol ihtiyacını büyük ölçüde karşılayan Venezuela, bu yaptırımların ardından petrol sevkiyatını kesti. Ardından Meksika petrol sevkiyatını durdurdu. Jamaika, Guyana, Barbados, Honduras vb. ülkeler Küba ile olan sağlık anlaşmalarını sonlandırdılar. Ülkelerinde bulunan “sağlık tugayları”nın vizelerini iptal ettiler.

Geçtiğimiz yıl yeniden “teröre destek veren ülkeler” listesine alınan Küba’ya dönük ablukanın sebebi elbette Küba’nın, Trump’ın deyişiyle “alışılmadık ve olağanüstü bir tehdit” olması değil. Tıpkı Ortadoğu’da olduğu gibi Küba’nın da kaynaklarına el koymak istiyorlar. Daha önemlisi de, hemen yanı başında olan, on yıllardır Amerikan emperyalizmine direnen bir halka boyun eğdirerek rejim değişikliğini hedefliyorlar.

Küba halkı ile dayanışmaya!

1 Ocak 1959’da Küba’da gerçekleşen devrim sert mücadelelerin ardından sosyalizme yöneldi. Ancak Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun yıkılmasının ardından sistem karşısında neredeyse

tek başına kaldı.

Küba, ‘90’lı yıllardan bu yana, yalnız kalmanın yarattığı çok yönlü sorunlara, ABD emperyalizminin kuşatma ve saldırılarına rağmen ayakta kalmak için direnmeye devam ediyor. Bugün de bu süreci kolektif bir seferberlikle, insanı merkeze alan politikardan ödün vermeden, yokluktan var etmeye çalışarak aşmaya çalışıyor. Bu gücü, on yıllardır karşı karşıya kaldığı saldırılar ve kriz koşullarında kazandığı direncinden alıyor.

Ancak gelinen aşamada Küba halkının kaderini örgütlü gücü kadar, başta bölge ülkeleri olmak üzere uluslararası dayanışmanın gücü belirleyecek.

Küba’yı savunmak, Küba halkına karşı bir sorumluluk olduğu kadar, dünyayı kan gölüne çeviren Amerikan emperyalizminin savaş ve saldırganlık politikalarına karşı çıkmak açısından da önem taşıyor. Dolayısıyla bugün işçi ve emekçilerin yapması gereken, emperyalizme karşı insanüstü bir çaba ile direnen Küba halkının yanında olmak ve ablukanın kaldırılması için mücadele etmektir.

Dardanel'de kazanan işçi kadınlar oldu!

Her fırsatta “*Bi ton Dardanel, bi ton mutluluk*” vb. sloganlarla kampanya yürüten, ancak gerçekte “bi’ ton sömürü” ile anılan Dardanel firmasının Dudullu OSB’deki fabrikasında, tazminat talebiyle direnişe başlayan kadın işçilerin mücadelesi kazanımla sonuçlandı. Kasım 2025’ten itibaren parça parça işten çıkarılan yüzlerce işçinin yaşadığı haksızlık ve hukuksuzluğa karşı başlatılan ve İEKK’nin yol göstericiliğinde yürütülen direniş, geride yalnızca anlamlı bir kazanım değil, bu kazanımın sınırlarını aşan bir deneyim de bıraktı.

Aylar boyunca yalnız bırakılan, haklı talepleri görmezden gelinen Dardanel işçilerinin gasp edilmeye çalışılan tazminatlarının ödenmesinde, İEKK’nin yol

göstericiliğinde yürütülen fiili ve meşru mücadele ile buna dayalı örgütlenme ve eylem anlayışı belirleyici oldu.

İşten çıkarılan yüzlerce işçi arasında, direnişte adeta tutkal görevi gören 10-15 kişilik bir işçi grubunun tüm zorluklara rağmen inat ve kararlılıkla mücadeleyi sürdürmesi, Dardanel sermayesini sonunda geri adım atmak zorunda bıraktı.

Şirket yönetiminin çeşitli yol ve yöntemlerle işçileri küçümseyen, alaya alan tutum ve davranışları bu direnişle boşa düşürüldü.

On beş gün süren Dardanel direnişinde, ilk günden itibaren kurulan komitenin düzenli planlamalar yapması, ortak

kararlar alması, direniş sözcülerini belirlemesi ve kimseyi geride bırakmama konusundaki çabası, direnişin en güçlü yanlarından biri oldu. Komiteye dayalı karar alma süreçleri, direnişe katılan her işçinin bizzat mücadelenin öznesi olmasını sağladı.

Direnişçi işçilerin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde fabrika önünde yaptığı etkinlik, hem 8 Mart’a anlam kattı, hem de direnişin sesinin ve işçilerin taleplerinin kamuoyuna duyurulmasında önemli bir eşik oldu. Yükselen sese işten çıkarılan diğer işçilerin de katılması, alanın coşkusunu büyüttü ve direnişin gücünü dosta düşmana gösterdi.

Ancak en önemli kazanım, kuşkusuz, yıllardır susturulmaya ve boyun eğdirilmeye çalışılan işçi kadınların mücadele içinde yaşadığı değişim ve dönüşüm oldu. Her kararlı mücadelede olduğu gibi, Dardanel işçileri de mücadele içinde öğrendi, değişti ve gelişti. Yalnızca kendileri için değil, sınıfın diğer kesimleri için de eğitici bir deneyim ve birikim yarattı.

Bu hak alma mücadelesinin kendi sınırlarını aşarak hem bulunduğu OSB’de hem de emek cephesinde ses getirmesi, başta tazminat olmak üzere birçok hakkı gasp edilen yüz binlerce işçiye izlenmesi gereken yolu gösterdi.

Direnişin etrafında ördüğü

dayanışma ağı, kendi içindeki belli sınırlarına rağmen, hem direnen işçilerin gücünü hem de dayanışmanın önemini bir kez daha ortaya koydu. Alana yapılan ziyaretler, gençlik örgütlerinin Dardanel restoranlarındaki eylemleri, farklı illerden ve fabrikalardan gelen mesajlar bu sınıf mücadelesine güç kattı.

Direniş komitesinin mücadeleyi genel merkez, depolar ve yöneticilerin evleri gibi Dardanel’in adının geçtiği her yere taşıma iradesi, birçok direnişte görülen ve işçileri fabrika önünde pasif bir bekleyişe mahkûm eden anlayışın pratik bir eleştirisi oldu.

On beş günlük direniş, Dardanel fabrikasında yaşanan angarya çalışma, kimyasallarla iç içe üretim, zorunlu mesailer, ücret gecikmeleri, haksız kesintiler, gündelikçilik ve mobbing uygulamalarını da gündeme taşıdı. İşçiler yalnızca tazminat hakları için değil, bu çalışma koşullarının değiştirilmesi için de mücadele ettiler.

En önemlisi, bu eylem işçi kadınların kendi güçlerini fark etmelerini ve örgütlenme bilincinin gelişmesini sağladı. İşçi kadınların içinde buldukları cendereyi mücadele içinde aşabileceklerini, yalnızca kendileri için değil tüm işçi sınıfı için umut olabileceklerini gösteren bir örnek olarak sınıf mücadelesi içindeki yerini aldı.

Acılar da katiller de ortak!

Patronların kâr hırsı uğruna 3’ü çocuk 7 işçinin yanarak yaşamını yitirdiği Dilovası Ravive Kozmetik katliamının ilk duruşması martın son haftasında görüldü. Alınmayan önlemler ve yapılmayan

denetimler sonucu işçilerin göz göre göre katıldığı Ravive katliamında, gerçek sorumluların hak ettikleri cezayı alması için mücadele eden işçi yakınları, duruşma günlerinde de katillerden hesap sormaya devam etti.

İşçilerin yanı başında ise daha önceki iş cinayetlerinde yakınlarını yitiren aileler vardı. Soma’nın, İliç’in, Amasra’nın, Ermenek’in ve Çorlu’nun acısını yüreklerinde taşıyan, Hendek ve Masquerade katliamlarında yaşamını

yitirenlerin aileleri de Dilovası’nın hesabını sormak için oradaydı.

Annesini, eşini, kardeşini sömürü çarklarında kaybeden, ortak acıları paylaşan kadınlar biliyorlardı ki; isimleri değişse de katiller ortak. Öfkeleri yalnızca işçileri üç kuruşa çalıştıran, alınması gereken önlemleri “masraf kalemi” olarak gören ve işçilerin canına kasteden “basiretli” patronlara değildi. Aynı zamanda, başta yargı olmak üzere tüm kurumlarıyla patronlara kol kanat veren devleteydi. Patronların kibri, cesareti ve pervasızlığı,

işçilerin kanı üzerinden, iktidarla kurdukları ilişkiden besleniyordu. Bunu Hendek’te de, Soma’da da, Çorlu’da da gördüler, şimdi Dilovası davasında bir kez daha görüyorlar.

İşte bu yüzden, işçiler için ölüm ve sömürü düzenin hüküm sürdüğü bu ülkede, bir canı daha yitirmemek için, sermaye devletinin ve onun yargısının cezasızlık politikalarına karşı durmak, katillerden hesap sormak için omuz omuza veriyor, dayanışmayı büyütme çağırıyorlar.

'89 eylemleri: İşçilerin baharı

89 Bahar Eylemleri, Türkiye sınıf hareketi tarihinin en önemli eylemlerinden biridir. Bu eylem dalgası 1987-1988 yılları arasında kendini ortaya koyan bir dizi grev ve direniş üzerinden mayalanmış, 1989 yılı kamu sözleşmeleri sırasında kitlesel yaygın eylemlerle kendini dışa vurmuştur. Bahar Eylemleri yaygınlık ve kitlesellik açısından sınıf hareketi tarihimizin en güçlü eylemli süreci olmuştur.

Peki, Bahar Eylemleri neydi? İşçi sınıfının hangi kesimleri bu eylemlere katıldı? İşçiler ne istiyordu? Dahası, üzerinden 37 yıl geçmesine rağmen bugün bizlere nasıl bir miras bıraktı?

Her şeyden önce, 1,5 milyondan fazla işçinin fiilen katıldığı bu büyük eylem dalgasının doğduğu koşullara bakmak gerekiyor. Ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenen sermaye düzeni, 12 Eylül darbesiyle yalnızca devrimci hareketi ve işçi hareketini ezmele, demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmakla kalmadı. Darbenin ardından "24 Ocak Kararları" olarak adlandırılan neoliberal saldırı programının hayata geçirilmesinin de önü açıldı. DİSK'in kapısına kilit vurulup mücadeleciler işçi örgütleri kapatıldı. İşçilerin reel ücretleri kısa sürede düşmeye başladı. Kazanılmış haklar gasp edilerek çalışma koşulları giderek kötüleşti. Asker postalları altında kuralsız bir çalışma rejimi inşa edilmeye çalışıldı. 12 Eylül'ü alkışlayan dönemin kapitalistlerinden Halit Narin'in

dediği gibi, "şimdi gülme sırası" patronlardaydı.

Sözde seçimler yapıp parlamenter sisteme geri döndüğünde, iktidara gelen ANAP hükümeti dönemi sınıfa dönük saldırıların yoğunlaştığı bir süreç oldu. İşçilerin reel ücretleri üçte birine düşerken öfke giderek birikiyordu. Sermaye sınıfının dayatmaları karşısında ilk kıvılcımı 1986 yılında NETAŞ işçileri çaktı. "Bu yasalarla grev yapılamaz" denilen bir atmosferde, 2650 NETAŞ işçisi aylar boyunca engellere, yasaklara ve baskılara rağmen kararlılıkla grevini sürdürdü. NETAŞ grevinin sonuçları yalnızca elde ettiği ekonomik kazanımlar açısından değil, sınıfın diğer bölüklerine izlenmesi gereken yolu göstermesi, işçi sınıfının büyüyen öfkesine kanal açması bakımından da önem taşıyordu. '87-'88 arasında gerçekleşen bir dizi grev ve fiili direnişin ardından bu yoldan ilk yürüyenlerden biri de kamu işçileri oldu.

1989 yılına gelindiğinde, 600 bin kamu işçisini doğrudan ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde devletin yüzde 35 zam teklifi, eylemlerin fitilini ateşledi. Kamu işçileri, Mart ayından sözleşmenin imzalandığı 18 Mayıs'a kadar ülkenin dört bir yanında eylemlerini dalga dalga büyüttü. Bu süreçte yaygın ve kitlesel eylemler gerçekleşti. "Vizite eylemi" adı altında fiili grev ve iş bırakmaların yanı sıra, tüm engellemelere rağmen şehir merkezlerinde kitlesel yürüyüşler düzenlediler.

Sakal bırakma, yemek ve servis boykotları, çıplak ayaklı yürüyüşler, geçinemediklerini göstermek için toplu boşanma davaları açma ve çocuklarını evlatlık vermek için başvuruda bulunma gibi, sansasyonel eylem biçimlerine başvurdular.

Kamu işçileri, bu eylem ve direnişleri, önlerine barikat kurmaya çalışan sendikal bürokrasiyi aşarak, bürokratları önlerine katarak, tabanın gücüne ve inisiyatifine dayanarak gerçekleştirdiler.

Dönemin ANAP hükümeti, bu yaygın ve kitlesel eylemler karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. 18 Mayıs'ta imzalanan toplu sözleşme, iktidarın yüzde 40'lık teklifi ve sendikaların yüzde 70'lik talebinin üstünde, yüzde 142 zam oranıyla sonuçlandı. Bahar Eylemleri, ücretlerde ciddi iyileşmeler sağlarken, aynı zamanda 12 Eylül darbesine karşı uzun süre sessiz kalan işçi sınıfının bu düzenin sonuçlarına verdiği ilk güçlü yanıt oldu.

Kamu işçilerinin eylemlerinin ardından, grevleri yasaklanan Karabük ve İskenderun işçileri de yaşağı tanımayarak grevlerini sürdürdü ve 137 günün sonunda onlar da önemli kazanımlar elde etti.

İşçi sınıfının eylem dalgası, 1991'de Zonguldak maden işçilerinin büyük yürüyüşünün Mengen'de durdurulması ve sendika bürokratların ihanetiyle sona erdirilmesine kadar sürdü. Ardından Körfez Savaşı'nı fırsat bilen iktidarın baskı-yasakları ve sendikal bürokrasinin buna çanak tutmasıyla bu dalga kırıldı.

Kamu işçilerinin eylemleri ve onu izleyen maden işçilerinin yürüyüşüyle doruğa ulaşan 1989-1991 işçi eylemleri, daha ileri taşınmamış olsa da işçi sınıfının mücadele tarihine önemli bir miras bıraktı.

Her şeyden önce, işçilerin ancak kendi gücüne dayanarak ve taban örgütlülüklerine yaslanarak kazanabileceğini bir kez daha gösterdi. Aynı zamanda, sınıf hareketinin önündeki en büyük engellerden biri olan sendika bürokrasisinin etkisinin de bu yolla aşılacağı...

Öte yandan, ulaşılan mücadele düzeyinin gücü ne olursa olsun, devrimci bir siyasal önderlik ve buna dayanan bir sendikal anlayıştan mahrumiyet koşullarında hareketin sınırlarını da ortaya koydu.

Bu eylemlerin etkisi yalnızca ekonomik alanla sınırlı kalmadı. Sermaye sınıfının temsilcisi ANAP hükümetine yönelen siyasal bir duruş da sergiledi. Nitekim ANAP'ın güç kaybederek iktidardan düşmesinde bu eylemler ve ona yön veren öfke ve tepki önemli bir rol oynadı.

Bugün işçi sınıfı ve emekçiler ülke tarihinin en kapsamlı saldırılarıyla karşı karşıya. Sınıfın bağrında biriken öfke ve tepki kendini dışa vurmak için yeni yollar aramaktadır. Bahar Eylemleri ise aradan geçen zamana rağmen izlenmesi gereken yolu göstermeye devam etmektedir. Yapılması gereken, dünün dersleri ile sınıf hareketini yeniden toplum çapında etkin bir güç haline getirmeyi başarmaktır.

“23 sentlik asker”

Yıl 1950... Türk askerleri, çoğu anne babanın adını bile bilmediği Kore'ye gönderilir. Kore Savaşı'nın başını çeken ABD'dir. Türkiye ise Demokrat Parti iktidarının politikaları doğrultusunda bu savaşa dahil olur. Temel amaç, Batı emperyalizmiyle tam bir bütünleşme sağlamak ve Kore'ye asker gönderme karşılığında NATO'ya girişi başarmaktır.

İktidar halka yalan söyler. Basın organları; Kore halkının komünistlerin zulmüne maruz kaldığını, eğer durdurulmazlarsa aynı tehlikenin Türkiye'yi de ele geçireceğini ve modern dünya ile birlikte “medeniyeti savunma”nın Kore'den geçtiğini yazar. Gazeteler, halkın çoğunun adını bile bilmediği bir coğrafyada yürütülen savaşı yüceltir ve kutsar.

Tüm bu söylemler, kapitalist çıkarlarının üzerini örtmenin bir aracıdır. Gerçekte olan ise Amerikan çıkarları doğrultusunda Kore'nin bölünmesi ve Kore topraklarının bir kısmının Amerika için bir üs haline getirilmesidir. ABD durumdan memnundur. Öyle ki, ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, en ucuz askerin Türkiye'den sağlanmasından duyduğu memnuniyeti dile getirirken şu küstah ifadeleri kullanır:

“Müttefiklerin en ucuz askeri Türkiye'dendir; bir askerin maliyeti yalnızca 23 senttir.”

Günün baskı koşullarında ve estirilen şovenist histeri içerisinde bu sözlere çok az tepki verilir. İşte Nazım Hikmet'in “23 sentlik asker” şiiri bu insanlık dışı matematiğe karşı verilmiş bir cevap olarak o günlerde kaleme alınır:

*“23 sentlik asker,
23 sentlik insan
- yani bir tek sarımsak demetinden bile ucuz -”*

Nazım'ın dizeleri, emperyalistlerin köle olarak gördüğü halklara bakışındaki kibri bir tokat gibi yüzlerine çarpar. Emekçi halkın çocukları, onların gözünde pazardaki bir demet sarımsaktan daha değerlidir. Anadolu insanının hayatı, egemenlerin terazisinde “iki yüz gram koyun eti, iki kilo kuru soğan ya da bir çift iskarpin” ile ölçülür. Amerikan sermayesinin ülkeye akacak olmasından memnuniyet duyan burjuvalar ve siyasetçiler ise cepheye sürülecek olanlar kendi çocukları olmadığı yerde durumdan hoşnuttur. Beş bin genç, sermayenin ihtiyaçları ve emperyalizme hizmet için ölüme sürülür.

Nazım, onları ölüme gönderenlerin hangi sınıfa ait olduğunu aynı şiirde

şöyle teşhir eder:

*“Seni oraya sürenler,
seni bu hale koyanlar
- seni, yirmi üç sentlik asker -
onlar, senin sırtından doyanlar.”*
Nazım Hikmet'in Kore Savaşı'na yönelik eleştirisi bununla sınırlı kalmaz. 1959'da yazdığı “Diyet” şiirinde bu kez doğrudan Adnan Menderes'i hedef alır. Kore'de uzuvlarını kaybeden bir askerin ağzından konuşarak, iktidarın Amerikan yönetimi karşısındaki utanç verici boyun eğişini eleştirir ve şöyle seslenir:

*“Diyetimi istiyorum Adnan Bey,
göze göz,
ele el,
bacağa bacak,
diyetimi istiyorum,
alacağım da.”*

Aynı dönemde savaşa karşı çıkan herkes baskının hedefi olur. Barış yanlıları tutuklanır, gazeteler susturulur. Behice Boran ve birçok aydın cezalandırılır. Nazım da bu baskıdan payını alır, Amerikan çıkarlarına karşı çıktığı için “vatan haini” ilan edilir. Nazım, kendisine yöneltilen suçlamalara karşı savunma yapmak yerine, emperyalizm uşağı bezirganların üzerine yürür şiiriyle. Ünlü “Vatan haini” şiiri, sermaye sınıfının vatanseverlik adı altındaki

riyakârlığını ortaya koyan bir manifesto olarak o günden bu yana dillerde yankılanır.

*“Vatan çiftliklerinize,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin
içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse
açlıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve
sıtmadan kıvranmaksızın yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı
içmekse vatan,
vatan turnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan,
polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa
vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan
bombası, Amerikan donanması
topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş
karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara
haykıran puntolarla:
Nazım Hikmet vatan hainliğine
devam ediyor hâlâ.”*

Nazım'ın Kore'ye dair şiirleri yalnızca bir dönemin değil, bir düzenin eleştirisidir. O düzen, Amerikan çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı, açgözlü bir sermaye sınıfı tarafından bugün de sürdürülmekte ve itiraz edenler hâlâ “vatan hainliği” ile suçlanmaya devam edilmektedir.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu
*senin sesin,
senin soluğun!*

“Ben” değil “biz” demek...

İzmir den metal işçisi yazdı...

Bugün yaşadığımız hiçbir sorun sadece bireysel değildir. Hayatımızı kuşatan yoksulluk, güvencesizlik, baskı ve adaletsizlik, bu düzenin yarattığı toplumsal sorunlardır. Bu yüzden çözümü de bireysel değil, kolektif olmak zorundadır.

Ama gerçek şu ki, çoğumuz bu sorunların nedenlerini tam olarak göremiyor, çözümünü de tek başımıza arıyoruz. Oysa tek başına

kalanın gücü sınırlıdır. Bu düzen ise tam tersine örgütlüdür. Patronlar, devlet, kurumlar... Hepsi kendi çıkarlarını korumak için örgütlü bir şekilde hareket ederken, biz işçilerin dağınık ve bireysel kalması tesadüf değil.

Örgütlülük bilinci tam da burada başlar. Yaşadığımız sorunların kaynağını doğru kavramak ilk adımdır. Ama bu yetmez. Bu bilinci

iradeye, yani birlikte hareket etme gücüne dönüştürmek gerekir. Ve asıl olarak, bu iradeyi eyleme büyütme başarımak...

Bugün en büyük eksikliğimiz de budur. Tepki veriyoruz ama kalıcı değil, öfkeleniyoruz ama örgütlü değil. Bazen tamamen sessiz kalıyor, bazen de saman alevi gibi parlayıp sönüyoruz.

Bir diğer sorun ise bireyciliğin bizi bölmesidir. “Ben” ile “biz” arasında sıkışıp kalıyoruz. Oysa tek başına bir “ben”in gücü yoktur. Gerçek güç, birlikte hareket eden, ortak hedefi olan bir “biz”dedir. Örgütlülük, sadece yan yana gelmek değil, ortak bir bilinç, ortak bir irade ve ortak bir mücadele yaratmaktır.

Yapmamız gereken açıktır: Günlük düşünmenin dar sınırlarını aşmak, bireysel çözümlerden vazgeçmek ve örgütlü bir güç haline gelmek. Çünkü ancak o zaman haklarımızı savunabilir, hayatımızı değiştirebiliriz.

İmkânsız mı? Onu da istiyoruz!

Esenyurt'tan bir metal işçisi yazdı...

İmkânsız! Nasıl da kötü bir kelime... Ne yazık ki kahvede, üretimhanede hatta evde bile sıkça kullanılan bir kelime oldu. TTK'dan kaldırılması gerektiğini düşünüyorum, çünkü ben böyle bir kelimenin olduğuna inanmıyorum. İnsan kendine güvenmeli. Sınırlarımızı, eksikliklerimizi bilmeli ama kendi gücümüzü asla küçük görmemeliyiz. Bireysel çabalarımızla bile ısrarlı ve doğru yöntemle hareket ettiğimizde ilerlediğimizin farkına varırız. Burada hedeflediğimiz şeyin bireysel çıkar değil; işçi sınıfının çıkarı olduğunun altını çiziyorum. Her şeye rağmen tek başına olmanın sınırları da vardır elbet. Oysa kaç kişi olduğumuza takılmadan birlik olmayı başardığımızda işte o zaman tarihi yeniden yazarız, gelecek nesillere miras bırakırız. Birlik olduğumuzda değişmez denilen yasalar değişiyor, bin

yıllık egemenlik yıkılıyor, ayaklar baş oluyor. Kısacası birlik olduğumuzda “Devrim” bile olabiliyor. Ne güzel demiş Che Guevara “Gerçekçi ol; imkânsız iste.” Biz işte o imkânsız istiyoruz!

İşçi sınıfı sömürden kurtulmak istiyorsa eğer; ya mücadele edecek ya mücadele edecektir. Bunun dışında başka bir yolu yoktur. Mücadele etmekten kaçanların bahanesi asla bitmez. Yok efendim; “kimse arkamızdan gelmezmiş”, “yine olan bize oluyormuş”, “bu insanlar hak ediyormuş” gibi cümleler... Bu argümanlar mücadele etmekten kaçanların kullandığı cümlelerdir. Oysa zaten mücadele etmek demek; yoluna çıkan engelleri aşmak ya da aşmayı çabalamak demektir. Sen mücadele etmezsen bu engelin ne olup olmadığını ya da aşılabileceğini bilemezsin.

Mücadeleden kaçmak için kullanılan tüm bu argümanları tek tek çürütebiliriz, ama buna gerek yok. Çünkü bahane olduğunu bunu kullananlar da çok iyi biliyor.

Önümüzde 1 Mayıs var. 1 Mayıs işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Tek başına olduğunu zanneden varsa eğer 1 Mayıs'ta ne kadar kalabalık olduğumuzu ne kadar coşkulu ve kararlı olduğumuzu, patronların biz işçilerden ne kadar korktuklarını, her şeyden önce imkânsız diye bir şeyin olmadığını gelip görsünler.

Kuşkusuz 1 Mayıs'ta her şeyin bir anda değişeceğini söylemek gerçekçi olmaz. Ama 1 Mayıs, sömürden kurtulmanın adımı olarak önemli bir gündür. Her fabrikadan işçilerin, kendisiyle birlikte eşini dostunu, yanındaki işçi arkadaşını kolundan tutup alanlara getirilmesi gerekir.

Sömürden kurtulmaya çalışırken artı bir kişi olduğumuzda hem daha coşkulu hem de daha güçlü oluruz. Bahanelerin arkasına sığınıp kendi yaşamlarımızı, daha da önemlisi çocuklarımızın yaşamlarını zindan etmeye kimsenin hakkı yoktur.

Dün mücadele edenlerin bizlere bıraktığı 1 Mayıslar, bugün bizim daha da büyütmemizi bekliyor.

1 Mayıs; Emeğin Kurtuluşu için mücadele günüdür!

Esenyurt'tan bir kadın işçi yazdı...

Ezilen işçi ve emekçilerin tek yumruk olarak gücünü gösterdiği 1 Mayıs'ta işçiler, yeni haklar elde etme ve bedel ödeyenleri anmak için alanlarda yerlerini alırlar.

Sermaye iktidarı ve burjuvazinin 1 Mayıs'ın gücünü zayıflatmaya yönelik çabaları, işçilerin birlik

ve beraberlik içerisinde örgütlü olmalarından korktuğunu bariz bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Ülkenin nüfusunun belki de yarısının asgari ücretle geçinmesi, halâ insanca olmayan uzun çalışma sürelerine tabi tutulmaları, üstelik elde ettikleri düşük ücretlerle

kalitesiz yaşam şartlarına maruz kalmaları ne yazık ki gün gibi ortada... Patronların ve sermayedarların gün geçtikçe artan zenginlikleri, işçi sınıfına hiçbir katkı sağlamamakta. Keza iş yerlerinde çocuk ya da göçmen işçi çalıştırılmasının temel nedeni de aslında onlara düşük ücret dayatabilmektir. Bugün bu noktada patronların pervasızlığı sürmeye devam etmektedir.

Bunun önüne geçebilmek ise dil, din, ırk ayrımı gözetmeksizin işçi sınıfının bu insanca olmayan sömürü düzenine karşı bilinçlenip örgütlenmesinden geçer. İş yerlerinde özellikle iş kazalarının gerçekleşebileceği bariz olmasına rağmen hiçbir önlem alınmaması, işçilerin güvencesiz bir şekilde çalıştırılması, patronların dilediği

zaman işçileri gözetleyebilmesi, yersiz mazeretlerle işten çıkarmaları, iş yerlerinde baskı, şiddet ve mobbinge maruz bırakmalar, bunun yanı sıra işçilerin sendika ve grev haklarından yoksun bir şekilde sigortasız çalıştırılmaları gibi birçok neden ezilenlerin ve işçilerin birlik olup mücadele yürütmesi gerektiğini göstermektedir.

Fabrikalarda, iş yerlerinde ve çeşitli sektörlerde işçilerin gasp edilen haklarını elde etme uğruna mücadele etmelerinin diğer işçilere de cesaret ve güç hatta sınıf bilinci farkındalığını uyandırdığını bilincindeyiz.

Bu sömürü düzenine son vermek de ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesi ile mümkündür.

ISIŞAH hak yeme!

Bursa'dan ISIŞAH işçileri yazdı...

Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ISIŞAH'ta 28 Aralık 2025 tarihinde 19 işçiye çıkış verildi. Bize kıdem ve ihbar tazminatlarımızın her birimizin ayrı ayrı olmak üzere İnsan Kaynakları tarafından 3-5 taksit olarak ödeneceği söylendi. Altında firmaya ait kaşe, imza olmayan evraklara tazminatlarımızı bu şekilde alacağımıza dair imzalar attık. Elden para verildiği için bir çoğumuzun alacakları eksik hesaplanmıştı. Ancak bize tazminatlarımız ödenmedi, verilen sözler tutulmadı. İçerde kimi işçilere maaşın üzeri elden

verilmektedir. Ayrıca çalışma hukukuna aykırı birçok başka uygulama vardır.

Gerekli hukuki yollara başvurduk ve Çalışma Bakanlığı gibi ilgili yerlere şikayetlerimizi ilettik. Bugün (30 Mart) ise fabrikaya yetkililerle görüşmek için gittik. Müdürle ve İnsan Kaynakları ile görüşme yaptık. Bize cuma günü (3 Nisan) ödeme yapılacağı söylendi. Biz bu sözlerin takipçisi olacağız. Kıdem ve ihbar tazminatlarımızı alamadığımız takdirde hak arama eylemlerimizi sürdüreceğiz. Haklarımızı almak için elimizden geleni yapacağız.

Baskılara karşı ses çıkaramazsak ekmeğimizi de savunamayız

Manisa'dan bir metal işçisi yazdı...

Ne zaman bir eylem çağrısı ya da hak arama mücadelesi olsa, bazı işçiler "Bana ne, ben ekmeğime bakarım" der. Oysaki herkesin anlaması gerekir ki bu ülkede ekmeğe mücadelesi ile diğer sorunlar birbirinden ayrılamaz.

Biz işçiler için hayat her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Ücretler eriyor, çalışma koşulları kötüleşiyor, hak aradığımızda ise karşımıza yasaklar ve baskılar çıkıyor. Grevler yasaklanıyor, sendikalaşmak suç gibi gösteriliyor. Bu düzenin bize sunduğu tek şey, daha fazla yoksulluk, daha fazla sömürü ve daha fazla baskıdır.

Ama bir yıl önce gördük ki sessizlik kader değil. Geçen sene 19 Mart'ta üniversiteli gençlerin öncülüğünde sokaklara yayılan direniş, aslında hepimizin içindeki öfkenin bir yansımasıydı. Geleceksizlik kısılcasına alınmış gençler, bizim çocuklarımız... Onlar barikatları aşarken sadece kendi gelecekleri

için değil, bizim sorunlarımız için de yürüdüler. O günlerde biz işçiler daha güçlü, daha örgütlü bir şekilde sokağa çıksak, üretimden gelen gücümüzü kullansak belki bugün bu ülke bambaşka durumda olurdu.

Ne yazık ki, örgütsüzlüğümüz ve sendikaların etkisizliği, bu büyük halk hareketinin en zayıf noktalarından biri oldu.

Bugün geldiğimiz noktada, bütün işçiler şunu çok net görmeli: Ekonomik haklarımız ile temel demokratik haklarımız birbirinden ayrı değildir. Ekmeğe mücadelesi ile özgürlük mücadelesi, aynı kavgaın iki yüzüdür. Eğer baskıya karşı ses çıkarmazsak, yarın ekmeğimizi de savunamayız.

Barbarlar geliyor, hazırlanalım!

“Büyük buluşma”ya 100 gün kalmış...

Öyle söylüyor halkların katili NATO...

6-7 Temmuz’da Ankara’da toplanacaklarmış...

NATO üyesi ülkeler devlet başkanları düzeyinde buluşacaklarmış...

Türkiye ikinci kez NATO Zirvesi’ne “ev sahipliği” yapacakmış...

Evet, Temmuz ayında Ankara’da bir “büyük buluşma” olacak! Ama bu, onların hayal ettiği gibi bir buluşma olmayacak!

Onlar, dünyanın zenginliklerini nasıl paylaşıp yağmalayacaklarını planlamak için toplanacaklar!

Onlar, dünya halklarına nasıl daha fazla zulmedeceklerini belirlemek için toplanacaklar!

Onlar, değişen dünya dengelerinde egemenliklerini nasıl sürdüreceklerini tartışmak için toplanacaklar!

Onlar, oturdukları “dost sofrası”nda birbirlerini nasıl sırtlarından hançerleyebileceklerini test etmek için toplanacaklar!

Onlar, ödediğimiz vergilerle sırf onları “ağırlamak” için özel olarak

inşa edilen havaalanına inecek, emeğimizle yaratılan zenginliklerle sefa sürmek için toplanacaklar!

Evet, barbarlar Ankara’da bir “büyük buluşma” gerçekleştirecekler!

Ama bizler de orada olacağız!

Dünya halklarına zulmeden barbarları hak ettikleri şekilde karşılamak için orada olacağız!

Siyonist barbarlığa karşı direniş ruhundan taviz vermeyen Filistin halkının bayraklarıyla,

İşgal edilmiş topraklarını sırtlanlara, kurt sürülerine bırakmamak için kararlılıkla direnen Ortadoğu halklarının bayraklarıyla,

Her türlü zorbalığa rağmen ABD emperyalizminin burnunun dibinde ona meydan okuyan Kübalı emekçilerin bayraklarıyla,

Tarih boyunca işçi sınıfının ve ezilen halkların umudu olan kızıl bayraklarımızla orada olacağız!

Barbarları karşılayacağız!..

Acaba bu barbarlar, buluşacakları toprakların kimin toprağı olduğunu biliyorlar mı?

Acaba onlar daha önce bu topraklarda nasıl karşılandıklarını hatırlıyorlar mı?

Bu topraklar; şehzade ordusunun karşısına yalın kılıç çıkan Bedreddin yiğitlerinin toprağıdır!

Bu topraklar; “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!” diyen, Hızır Paşalar’ın çarkını kıran Pir Sultanlar’ın toprağıdır!

Bu topraklar; Mustafa Suphiler’in, Mahirler’in, Denizler’in, İbolar’ın toprağıdır!

Bu topraklar; Vietnam kasabı Kommer’in arabasını ateşe veren devrimci gençlerin toprağıdır!

Bu topraklar; 6. Filo’yu denize dökenlerin toprağıdır!

İşte bu mirasla hazırlanıyoruz barbarları karşılamaya!

Kirli savaşların, katliamların, dünyayı yok oluşturma sürükleyen yağma ve talanın sorumlusu olanları karşılamaya hazırlanıyoruz!

Emperyalistleri ve işbirlikçilerini bir kez daha denize dökmek için, barbarların dünyası ile eşitlik ve özgürlüğün dünyasının karşılaştacağı “büyük buluşma”ya hazırlanıyoruz!

Barbarlar geliyor! 6-7 Temmuz’da Ankara’da olacaklarmış...

Biz de orada olacağız, onları hak ettikleri gibi karşılayacağız!

“ Bu topraklar; şehzade ordusunun karşısına yalın kılıç çıkan Bedreddin yiğitlerinin toprağıdır!

Bu topraklar; “Bozuk düzende sağlam çark olmaz!” diyen, Hızır Paşalar’ın çarkını kıran Pir Sultanlar’ın toprağıdır!

Bu topraklar; Mustafa Suphiler’in, Mahirler’in, Denizler’in, İbolar’ın toprağıdır!

Bu topraklar; Vietnam kasabı Kommer’in arabasını ateşe veren devrimci gençlerin toprağıdır!

Bu topraklar; 6. Filo’yu denize dökenlerin toprağıdır!

İşte bu mirasla hazırlanıyoruz barbarları karşılamaya!